

Jazztromboniste Nabou Claerhout bezorgt Dirk Roofthoof vleugels, en het publiek kippenvel in het stuk 'Adjusting Hope'

Els Van Steenberghe

Schrijver en regisseur Thomas Janssens dook in het leven van David Rieff – de zoon van de Amerikaanse essayist Susan Sontag – en puurde daar een uiterst kwetsbare solo voor Dirk Roofthoof uit.

Zullen we beginnen met de enige valse noot? De voorstelling speelt dit seizoen nog amper drie keertjes. Zonde. Adjusting Hope is een masterclass acteren, een toonvoorbeeld van perfect samenspel, een illustratie van heldere toneelschrijfkunst, een lesje in bescheiden regisseren, het resultaat van consequent kiezen voor 'less is more' én – bovenal – een in een prachtig verhaal verpakte levensles over zorgdragen voor degene die jou het leven gaf.

Adjusting Hope is een masterclass acteren, een toonvoorbeeld van perfect samenspel, een illustratie van heldere toneelschrijfkunst, een lesje in bescheiden regisseren

Initiatiefnemer van dit kleinood is Thomas Janssens. Hij wilde 'iets' schrijven voor Dirk Roofthoof. Zo vertelde Roofthoof [een tijd geleden aan Knack Focus](#). Dat 'iets' werd uiteindelijk een solo gebaseerd op het ietwat gekneusde leven van David Rieff. Rieff ging te lang door het leven met het label 'de zoon van Susan Sontag'. Dat zijn moeder tijdens zijn leven moeite had met 'moederen', tekende de man. Maar de liefde voor zij die hem het leven gaf, bleef altijd overeind. Dat blijkt uit het boek Zwemmen in de zee des doods dat hij over zijn relatie met haar schreef.

Dat boek ligt aan de basis van deze solo. Roofthoof speelt Rieff maar verweeft – zonder enige zweem van 'exhibitionisme' – zijn ervaringen als kind van en als volwassen zoon die een tijd geleden afscheid nam van zijn moeder, subtiel in zijn vertolking.

Die vertolking is treffend en dansant. Roofthoof zet de rol nergens te dik aan maar aan alles – het spelen met het spreektempo, het variëren van volume en timbre, de steeds veranderende blik in zijn ogen, de uitgekiende manier waarop hij met de handen, de armen, de schouders beweegt – voel je de tientonner aan speelervaring die deze acteur met zich meedraagt.

Dirk Roofthoof zet de rol nergens te dik aan maar aan alles voel je de tweetonner aan speelervaring die deze acteur met zich meedraagt.

Gelukkig laat Claerhout zich niet afschrikken door zo'n klasbak. Integendeel. Dit potige jazztalent blaast de voorstelling letterlijk in gang met klanken die doen denken aan een schip dat voor de laatste keer uitvaart, de open zee in, om voor altijd uit het zicht te verdwijnen. Claerhout maakt van deze solo eigenlijk een duet. Met haar trombone, haar zangstem en haar mengpaneel laat ze Roofthoof geen seconde alleen. Ze omhult zijn vertolking voortdurend met de perfecte klanken.

De twee staan in een kale, witte ruimte. Het lijkt een appartement met breed terrasraam. Maar de Ruimtevaarders (zo heten de decorontwerpers) plaatsen de ruimte niet strak frontaal maar een beetje gedraaid op de vloer. Hierdoor doet de ruimte ook aan als een vogelkijkhut. Een hut van waaruit Roofthoof en Claerhout kijken naar en een poging doen tot uitwijken van die zielen die zich losmaken uit een overleden lijf.

Met haar trombone, haar zangstem en haar mengpaneel laat Claerhout Roofthoof geen seconde alleen. Ze omhult zijn vertolking voortdurend met de perfecte klanken.

Het maakt Adjusting Hope tot een intieme theateravond die trakteert op een prachtig, waargebeurd verhaal, schitterende zinnen uit Sontags én Janssens' pen voorschotelt en – dankzij de muziek en het sublieme spel – een ontroerend portret is van de haveloze toestand waarin elke mens verzeilt die degene die hem het leven gaf ziet aftakelen...

Adjusting Hope is dit seizoen nog te zien op 23 januari in CC Hasselt, op 2 februari in Stadsschouwburg Leuven en op 9 februari in Het Oude Badhuis te Antwerpen. thojanssens.be